

Ko je stopila Zorica uznojena in smehljajoča se v izbo, naroče vse polno belih zvončkov, se je stric Martin urno okrenil.

»Ah, Zorica, danes sem pa popolnoma pozabil nate!«

»Zato pa jaz ne na vas, striček... Tukaj... náte... zvončkov sem vam prinesla!«

Posadil si jo je na kolena, majhno in živo, in jo božal po licih in po laseh. Nato pa se je naenkrat zameglilo njegovo oko:

»Saj res, Zorica... zvončki... pomlad!... Jaz sem dočakal ta lepi čas. Zdaj pa sem se spomnil na tiste, ki so padli v boju za domovino, in jim ni več dano, da bi uživali to lepo pomlad. Junaki so bili to. A če jim ni bilo dodeljeno, da bi dočakali to pomlad, naj bi vsaj njihove daljne grobove krasile cvetice, naj bi bingljali na njih zvončki; globoko v zemlji speči bi začutili sladki vonj pomladi in hvaležni bi bili za to...«

* * *

Kaj bi dalje? Napisal bi lahko celo knjigo — a bodi dovolj teh dvoje skromnih dogodbi! Vse bolj rdeč in dehteč šopek sem mislil sestaviti, a pero se mi nehote ustavlja.

Nastopila je pomlad, odeta v cvetočo tenčico kakor bela devica, zlato krono na glavi, z zlatimi, razpuščenimi lasmi. A kje ste, vesele slutnje, kje sinječisto, brezmadežno nebo, solnce, žarko in ogrevajoče — kje?

Od vzhoda do zahoda, od juga do severa plamení krvava zarja mečev dalje, grmí grom topov in pušk dalje, zagrinja kakor siv plašč morje vojakov zemeljsko oblo vsenaprej...

In misli se še vedno križajo, se objemljejo in se poljubljajo; to so tiste ljubeče misli, ki se pletejo iz src globoko v srca...

Pa da ste čuli, kar sem čul jaz sinoči, sinočnji prelepi večer! Od vzhoda do zahoda, od juga do severa so glasno zašumeli pomladanski vetrovi, tako topli in opojni, in v njih šumenju in v njih toploti ter opojnosti so sladko zazvončkljali angelski zvonovi:

»Mir, sloga in pravica vladaj med človeštvom!«

Ej, Galicija . . .

*Ej, Galicija,
ti krvava, daj,
daj očeta nam
ljubega nazaj! —*

*„Videla sem ga:
Tih je sred poljan,
srce krvavi mu
iz sedmerih ran...“*

Davcrinov.
